

Ağladığca kişi qeyrətsiz olur,
Necə ki, ağladı İran oldu.

O zaman ki, bezikib şah qaçdı,
Mürtəcelər dəxi pünhan oldu;

Parlaman parladı əzası ilə,
Dedik, İran yenə İran oldu;

Məclis içrə ümənayi-millət
Nami-milliyyət şayan oldu;

Düzəlib işlərin əskik-gərəyi,
Millətin dərdinə dərman oldu.

Leyk biz işbu təmənnadə ikən,
Bax ki, İranda nə dəstan oldu!..

Hər yetən keçdi cəmaət başına,
Hər ötən sileiləcünban oldu;

Yetdi bir mərtəbəyə surəti-kar, -
Parlaman qəhvəçi dükkən oldu;

İçilən çay, yeyilən yağlı plov,
Çəkilən hoqqavü qəlayn oldu.

Parlamandır, balam, axır burada,
Kim danışdı, nə söz ünvan oldu?

Hansı bir məsələdən bəhs edilib,
Hasili millətə elan oldu?

Yox, əfəndim, yanılış zənn etmə,
Sanma iş layiqi-vicdan oldu;

Doğru, gərçi üfüqi-İrandan
Şəmsi məşrutə dirəxşan oldu;

Yeni millət işi millət əlinə
Verilib, məsələ asan oldu;

Şimdi öz işlərini icrayə
Dəsti-millətdə bir imkan oldu?

Leyk bildinmi büzürgani-vətən
Belə iş gördü ki, şayan oldu?

Çırmanıb iş görəcək yerdə, yazıq,
Vay, dedəm vay! – deyə giryan oldu;

Gözlülər başladılar ağlamağa,
Kurlər də ona xəndan oldu.

İş yatıb qaldı arada ölütek,
Nə ona meyl, nə iman oldu.

Əsl mətləb unudullu, lakin
Fəri-kari hamı cuyan oldu.

Gördü meydanı adamdan xali –
Hərə bir əzmə şitaban oldu.

Hər kəs ancaq bacarıb aldı ləqəb,
Daxili-zümreyi-ərkan oldu;

Dürtülüb soxud özün parlamana,
Parlaman məcməyi-irfan (?) oldu.

Pah, nə çoxdur bütün İranda ləqəb,
Kimi bəy oldu, kimi xan oldu...

Çıxdı meydana müləqqəb kişilər,
Bəxtəvərlər hamı əyan oldu.

İş necə oldu, onu alma xəbər,
Bayaq ərz etdim, o nisyan oldu...

Bir deyən olmadı, ey xanəxərab,
Məmləkət xak ilə yeksan oldu!

Siz hələ aşiqi-şeydayi-ləqəb,
Bu dami layiqi-insan oldu?!

Ləqəb iş görməz, əfəndim, kişinin
Adı ya Samü Nəriman* oldu.

Kişidən istənilən işdir, iş,
Kim ki, iş yapdı, o zişan oldu!

De görək, şimdi müqəddəs vətənin

Hansı bir müşkülü asan oldu?

Ancaq iş gördü ləqəb “fabrikası”,
Bütün işlər ona qurban oldu.

İndi qandinsa işin əngəlini,
Demə İran niyə viran oldu?!